

EMIL ANDERSSON

**Vilka banar väg
för fascismen**

**Vad är resultatet av
tre års silléneri**

Masskamp eller sektpolitik

Sillénerna bedriver en i många
avseenden t. o. m. reaktionärare politik
än socialdemokratin. Därom lämnas
närmare besked i denna skrift

Vilka banar vägen för fascismen?

Vad är resultatet av tre års silléneri?

Masskamp eller sektpolitik?

Förord av Kominternledningen

I majhäftet (1932) av "Die Kommunistische Internationale" ger Kominternledningen sillénsekten följande betyg:

"En sådan oriktig uppskattning från Ny Dags sida av läget understödjer endast socialdemokraternas strävanden att framställa den svenska kapitalismen som så försvagad, att den nu måste gå med på samhällelig kontroll, underlättar genomförandet av socialdemokraternas förräderi- och bedrägeripolitik och försvårar massornas mobilisering för en revolutionär lösning av krisen." — — "Vårt parti måste uppvisa för massorna, att Kreugerkoncernens sammanbrott och dess följder visserligen betyder ett allvarligt skakande av den svenska kapitalismen, en allvarlig skärpning och fördjupning av den ekonomiska krisen i Sverige, men ännu inte kapitalismens bankrutt eller någon katastrof för den svenska kapitalismen."

Beträffande sillénsektens allmänna arbete underkännes även detta. Kominternledningen förklarar:

"Partiet och dess ledning förpliktas att göra slut på de stora bristerna och svagheterna i sitt hittillsvarande arbete, framförallt i arbetet bland massorna på arbetsplatserna, i fackföreningarna, i ledningen av de ekonomiska striderna, bland de arbetslösa och på landsbygden."

Sillénsektens karakterisering av imperialismen får följande betyg: "Redan tidigare visade sig i vårt svenska parti oriktiga uppskattningar, den svenska imperialismen betecknades i Ny Dag upprepade gånger som Kreugerimperialism. Den logiska slutsatsen av en sådan karakteristik vore under hänsynstagande till Kreugerkoncernens sammanbrott, att den svenska kapitalismen nu hade gjort bankrutt. En sådan slutsats vore emellertid självklart falsk, även om Kreugerkoncernen var en viktig beståndsdel av den svenska imperialismen."

Sektens fackliga verksamhet och arbete bland de arbetslösa får också underbetyg:

"— Vårt svenska parti måste allvarligare än hittills bemöda sig att stärka och förbättra sitt och R. F.:s inflytande på arbetsplatserna och bland de arbetslösa. Det måste förbinda de arbetslösas kamp för bröd med arbetarnas på arbetsplatserna kamp för lön. Partiet måste därför med större kraft än hittills arbeta på att avskaffa de stora svagheterna och försummelserna i de fackliga striderna liksom i arbetet bland de arbetslösa och bland den fattiga landsbygdsbefolkningen."

Överallt bör ovan citerade kritik stickas i händerna på sillénorganisationernas medlemmar. Var någon av dem drar sina litanier om ”renegaternas förräderi”, bör de bemötas med Kominterns omdöme: *de hjälper socialdemokraterna och underlättar dessas ledares ”bedrägeri och förräderipolitik”*. Nu övergår vi till att närmare granska sektens verksamhet genom konkretisering av densamma.

NÅGRA INLEDANDE ORD

Denna skrift avser att karaktärisera sillénsekten och belysa dess roll under klasstriderna här i landet. Ur revolutionär arbetarsynpunkt är det en plikt att skoningslöst bekämpa sektens verksamhet. Den sedan 9 okt. 1929 snart treåriga verksamhet, som sillénarna bedrivit, ger rikhaltigt material vid bedömande av deras karaktär. Vi måste emellertid begränsa oss till att med endast några stickprov belysa sektens verksamhet.

Aldrig tidigare har det kommunistiska namnet inom svensk arbetarrörelse skändas så som just genom sillénsektens verksamhet. Den revolutionära socialistiska rörelsen trampas i smutsen av dessa figurer. Våra klassfiender är förtjusta över det teaterrevolutionära sällskapets uppträdande. Dess handlingar får av våra klassfiender tjäna som utgångspunkt till hänsynslös förföljelse av hela arbetarklassen. Sektens verksamhet utgör en enda kedja av galenskaper. Och varje dylik tages av våra motståndare till intäckt för allt fräckare uppträdande, hänsynslösare kamp mot arbetarna, reaktionärare klasslagstiftning, våldsam blodig förföljelse Mot de för människovärdiga existensvillkor kämpande arbetarna.

Sillénfascismen, som fått uttryck i systematiskt förstörande och våldförande på arbetarmöten, handgripliga våldsamheter, mot klasskamrater i arbetsblus, skadegörelse mot av arbetarorganisationer anordnade fester, intolerant uppträdande mot klasskamrater, som betecknas socialfascister, renegater, kontrarevolutionärer och skymfas med alla grova tillmälen och skällsord, nödvändiggör att arbetarna här i landet ju förr ju bättre gör upp med dessa politiska ökenvandrare innan de ännu fått tillfälle tillfoga arbetarklassen allt för stor skada.

Redan vid stundande val finns tillfälle att döma sektens verksamhet. Och vi gör oss säkerligen icke skyldiga till ett för vågat uttalande då vi säger, att så kommer också att ske och att domen kommer säkerligen också att förstås av sektledningen. Vi skall för att underlätta ställningstagandet till sillénsekten nu övergå till att i koncentrerad form belysa dess verksamhet.

FACKFÖRENINGSFRÅGAN

Vi börjar med denna dels därför, att den är tillika med arbetslöshetsfrågan den mest dominerande och dels därför, att här har sillénsekten haft rikliga tillfällen att i praktisk handling visa i vad mån sektens frasrevolutionära uppträdande svarar mot arbetarklassens intressen.

MASSAKONFLIKTEN

Under den långvariga massakonflikten 1932 avslöjade sig sillénarna såsom fackföreningsbyråkratins kusiner. Sillénarna understödde de reformistiska fackföreningsledarna att pressa ner lönerna för massaarbetarna samt att splittra Pappers avdelningar. Några klarläggande exempel härpå. Svenska Pappersindustriarbetareförbundet höll avtalskonferens i Stockholm den 14 och 15 januari 1932. denna deltog även tre sillénare, nämligen Alfred Pettersson, *Kramfors*, Albin Näsman, *Matfors* och Lars Asplund, *Ulfvik*, representerande avdelningarna 17, 125 och 130. Efter två dagars diskussion var avtalskonferensen färdig att taga ställning till föreliggande förslag. I den slutliga voteringen förelåg följande tvenne förslag:

1) *Förbundsstyrelsen, Representantskapet och Underhandlingskommittén föreslog:*

Att förhandlingsdelegationen så långt det är möjligt skall hålla på status quolinjen, men om uppgörelse kan träffas utan konflikt delegationen och förbundsstyrelsen får i uppdrag att även emottaga annat förslag till omprövning, *inhållande någon mindre reducering*.

2) Vår partikamrat Henning Carlssons förslag hade följande lydelse: **Att** konferensen uttalar sig för bibehållande av status quo i lönehänseende för grupperna 1 och 2. För arbetare tillhörande grupp 3 *vidhållas de krav som ställts i arbetarnas förslag till nytt avtal*.

Omröstningen företogs med namnupprop och gav till resultat, att förbundsstyrelsens förslag om rätt att gå med på förslag *inhållande någon mindre reducering* segrade med 40 röster mot 37 röster, som tillföll kamrat Henning Carlssons förslag, vilket innebar förbud att gå med på lönereducering samt krav på vissa förbättringar för grupp 3.

Den reformistiska ledarjuntan segrade tack vare sillénarnas uppträdande. Ty hrr Alfred Pettersson, *Kramfors*, Albin Näsman, *Matfors* och Lars Asplund, *Ulfvik* röstade icke mot lönereduceringsförslaget. De höll sig neutrala, Verkligt revolutionärt handlat. Om de röstat mot förslaget om rätt för förbundsstyrelsen och underhandlingsdelegationen att mottaga lönereduceringsförslag hade röstresultatet blivit *40 mot 40*. Förbundsstyrelsen hade lidit nederlag. Den hade icke fått majoritet för sitt förslag. Med sillénarnas hjälp fick de fullmakten att gå med på lönereducering. Genom detta beslut, var vägen öppnad för förbundsledningen att verka för nederlagsuppgörelse med stöd av avtalskonferensen.

De tre sillénska fackliga ”strategerna” skämdes icke heller för att de medverkat att ge fackföreningsbyråkraterna rätt gå med lönereducering. De har själva dragit försorg om att vi kan slå fast detta genom en deklARATION, som de avlämnade efter omröstningen och i vilken det bl. a. heter:

”Vid konferensens ställningstagande till förbundsstyrelsens och Henning Carlssons förslag i frågan om taktiken har vi tagit ställning mot båda förslagen . . .”

Alf r. Pettersson
(Avd. 17 Kramfors)

Albin Näsman
(Avd. 125 Matfors)

Lars Asplund
(Avd. 130 Ulfvik)

Vi överlämnar åt våra läsare att själva bedöma detta sillénarnas uppträdande. Vi stämplar det som hundraprocentigt klassfientligt. Som ett direkt handtag åt reformisterna i deras lönereduceringsträvanden.

Sillénsektens ledning har icke tagit avstånd från Petterssons, Näsman och Asplunds uppträdande. Ny Dag har icke med ett ord berört saken. Alltså måste deras handlingssätt ha fått sektens välsignelse. Genom vild strejk i Kramfors och Utvik har de också under massakonflikten hjälpt de reformistiska ledarna att splittra arbetarnas kampkraft genom att en del medlemmar ställts utanför förbundet.

SILLÉNARNA OCH UPPGÖRELSEN I METALL

Sillénsektens främste representant i Blekinge, Torsten Holm, *Granefors* deltog i förhandlingarna på nyåret 1932 om nytt avtal för metallverken. Hans revolutionära mod bestod däri att han teg hela tiden då förhandlingarna pågick. Då arbetsköparna kommit dithän, att de skulle försöka få arbetarrepresentanterna, att tillstyrka ett nederlagsförslag ställde de frågan till sillénaren, om han kunde motsätta sig. begärda lönereducering då detta kom att innebära att fabriken i Granefors kom att nedläggas och dess verksamhet kom att överflyttas till metallverken i Västerås, förklarade denne revolutionär, att han under dylika förhållanden icke kunde rösta. *Han röstade icke, varken för bifall eller avslag på nederlagsförslaget.*

Reflektioner överflödiga.

UPPGÖRELSEN I SÅGVERK

Sektens revolutionära insatser bestod vid uppgörelsen i Sågverk i att lyckas förmå detta förbunds avd. 185 i Svartvik, att lägga ner arbetet och genomföra en från övriga arbetare inom Sågverk isolerad strejk. Det meningslösa häri framstår klart för alla klassmedvetna arbetare. Den lilla arbetargruppen i Svartvik hade att kämpa mot arbetsköparna, den kapitalistiska statens tvångs domstol mot fackföreningarna, mot den byråkratiska förbundsledningen — *och utan understöd.* Folk som kan rekommendera dylikt spelar hasard om arbetarklassens livsintressen. Föreställer sillénarna sig, att en isolerad arbetar grupp på ett par hundra man skall under dylika förhållanden lyckas tillkämpa hela klassen eller 20.000 à 30.000 medlemmar i ett fackförbund seger, besitter de *icke* en skymt av de elementäraste förutsättningarna för att leda och organisera arbetarnas kamp. Det är en vanvettig politik — och ingenting annat.

SILLÉNSK FACKLIG KARUSELLÅKNING KOSKULLSKULLE

I slutet av april i år (1932) beslöt Frejabolaget i Koskullskulle att avskeda en stor del av i gruvan anställda arbetare. Dessa tillhörde Gruvs avdelning 7, vilken helt behärskades av sillénelement. Norrskensflamman, sillénsektens i Luleå utkommande tidning, dekreterade, att *”den 2 maj skall samtliga eller inga arbetare gå tillbaka till arbetsplatsen.”* Den 28 april höll avdelning 7 sammanträde för att taga ställning till situationen. Nu beslöts inte att den 2 maj skulle alla eller ingen tillbaka i arbetet. Den ståndpunkten var redan övergiven, Istället nöjde sig mötet med att kräva, att de avskedade skulle återtagas samt utbetalande av 15: — kronor i veckan som kompensation för förkortad arbetstid och därjämte 14: -- kronor i månaden i hyresbidrag. Om bolaget icke gick med på dessa fordringar skulle det erlägga 40: — kronor pr man och vecka till de avskedade intills de åter erhöll arbete.

Att ställa krav är en sak. Att vara beredd genomkämpa dem är en annan. Här brister det ofantligt hos sillénarna. Det är ”radikalt” tycker de att begära. Sedan struntar de i att ens försöka genomföra kraven. Så ock här. När beslut skulle fattas om arbetsnedläggelse svek modet sillénarna. *Mötet beslöt med 109 röster mot 80 och neutrala att avslå förslaget om arbetsnedläggelse.* Det övervägande flertalet av de 109 medlemmar som röstade emot arbetsnedläggelse var sillénare. Förslaget om strejk var icke allvarligt menat. Det hela var ett gement bedrägeri. Utåt skulle sillénarna i avd. 7 framstå som tvättäkta revolutionärer, men samtidigt organiserades att förslaget om arbetsnedläggelse skulle bli avslaget.

Vid mötet var ungefär 200 sillénare närvarande. När avdelningen skulle välja en kommitté för att till bolagsledningen framföra avdelningens krav svek återigen modet. Det gick inte att uppbringa mer än två personer bland 200 sillénare, som var villiga att framföra mötesbesluten till bolagsledningen. En makalös ynkedom milt talat. Ännu en gång bevisas det av praktiken att arbetarna, i detta speciella fall i Koskullskulle reagerat riktigt, då de tillbakavisade sektens vansinniga paroll. Endast en vecka efter det arbetarna i sillénfackföreningen tagit avstånd från sin ledning slog arbetsköparen i ”Kullen” igen gruvan och samtliga arbetare ställdes utanför produktionen. Låt oss förutsätta att den sillénska taktiken segrat och draga konsekvenserna av detta. För det första hade arbetarna, som proklamerat strejk, blivit nekade arbetslöshetsunderstöd, kommunalt och statligt. För det andra hade fackföreningen och arbetarna fått böta för konflikten såsom avtalsstridig. För det tredje hade arbetsköparen (Frejabolaget) erhållit ekonomiskt understöd från arbetsköpareföreningen. För det fjärde hade arbetslösa gruvarbetare på andra platser i Norrbotten blivit berövade varje arbetslöshets hjälp.

Sillénarnas och arbetsköparens intressen sammanföll till hundra procent här. Sillénledningen ville slå igen gruvan 8 dagar tidigare än arbetsköparen. Däri bestod skillnaden. Att arbetarna långt utanför ”Kullen” fått svälta, berövade t. o. m. A. K.-hjälpen, bekymrar naturligtvis icke sillénledningen.

SILLANSEKTEN LÖNENEDPRESSARE

1930 genomförde sillénarna i Gruvs avdelning 12 i Kiruna, vilken de suveränt behärskade, ett nytt avtal. Uppgörelsen innebar cirka 2,000,000 kronors lönereducering för Kirunaarbetarna

anställda vid LKAB., under avtalstiden och denna fastställdes av sillénarna till två år. Denna sillénsektens avtalsuppgörelse med gruvbolaget väckte harm och förbittring bland arbetarna. Inget att undra på. Ingen arbetargrupp i Sverge har berövats så mycket av sin lön. Som jämförelse kan nämnas, att den lönereducering som 1932 drabbade cirka 65.000 verkstads- och järnbruksarbetare uppgick pr år till ungefär 10.000.000 kronor. Löneminskningen i Kiruna drabbade en mycket mindre arbetargrupp — cirka 2.000. Det är lätt att uträkna att den nederlagsuppgörelse som hr Fritjof Ekman och c:o i Metall genomförde i början av 1932 överträffades många gånger om av den sillénarna genomförde 1930.

Sillénsekten har i detta speciella fall dokumenterat sig som stående avsevärt till höger om fackföreningsbyråkratin. Till saken hör att sillénsekten, tog uppgörelsen i försvar. Sekten tillbakavisade kritiken som riktades från arbetarnas sida mot densamma. Därmed har den ställt sig principiellt på samma linje som de reformistiska fackföreningsledarna i deras lönereduceringsverksamhet. Sillénarnas verksamhet på det fackliga området är så långt ifrån revolutionär att den istället är reaktionär.

Det måste gå över två år innan sektens ledande kader måste bekväma sig till att erkänna att ett stort fel begåtts vid Kirunauppgörelsen. Att erkänna att denna innebar en förbrytelse mot arbetarklassen — dit har man ännu inte kommit.

Fackföreningsbyråkratin kan i sin kamp mot de revolutionära arbetarna och mot klassens intressen taga sillénsekten som mönster. Så långt i utförsbacken har sillénarna råkat efter endast så relativt kort tid som sedan de lämnade Sverges Kommunistiska Parti.

SILLANSK FACKLIG STRATEGI

Den sista mars i år uppsade de bägge fristående gruvarbetaravdelningarna (sillénavdelningarna) i Kiruna och Malmberget det 1930 ingångna avtalet med gruvbolaget. Det gamla avtalet utgick den 30 juni. Sillénavdelningarna hade emellertid icke till denna tid och har icke heller senare framlagt förslag till något nytt avtal. Ej heller har avtalsförhandlingar förts. Sillénsekten menade icke allvar med avtalsuppsägningen. Det var ett sämre aprilskämt. Det var en teaterrevolutionär gest utåt och ingenting annat. Att sekten genom sitt uppträdande drager ner den fackliga rörelsen i smutsen genom dylika dumma påhitt att säga upp ett avtal och sedan låtsa som det regnade frågor naturligtvis icke dessa ”revolutionärer” efter. Men sannerligen om det gagnar arbetarklassen.

SILLÉNARNA TILLÄMPAR TERROR MOT FACKFÖRENINGARNA

I sin blinda skadegörelselusta mot arbetarklassen drager sig icke sillénarna för att t. o. m. använda regelrätt terror mot fackföreningsfolket, dess organisationer och lokaliteter. Många dylika ur arbetarsynpunkt sorgliga tilldragelser kan sillénsekten skriva upp på sitt konto. Typiskt är att överfallen har klar fascistisk karaktär. Det har gått så långt att fackföreningsfolket allvarligt diskuterat behovet av att upprätta en värnorganisation mot de ständigt återkommande sillénfascistiska övergreppen.

För en kort tid sedan (slutet av juni och början av juli 1932) måste till exempel Sjömansunionens avdelningsexpedition i Göteborg hållas stängd för att avvärja sillénfascistiskt överfall på expeditionen och dess personal.

Svenska Pappersindustriarbetareförbundets avdelning 17 i Kramfors måste vid möte i april i år upplösa detsamma då en del sillénelement, som icke tillhörde avdelningen, trängt sig in på föreningens enskilda möte och vägrade att lämna lokalen.

I början av febr. 1932 sprängde sillénelement på fascistiskt maner en av arbetarna till Skönsmon (Medelpad) sammankallad arbetslöshetskonferens.

Omkring samma tid begick sillénarna i Stockholm ett våldsamt övergrepp mot ett arbetslöshetsmöte i Stockholms Folkets hus B-sal på norr. Därvid begick dessa sillénfascister personligt våld mot de arbetslösa, slet sönder deras kläder o. s. v. I mars 1931 överföll de likaledes ett av arbetarna sammankallat möte i Göteborg och förstörde förhandlingarna.

Detta är endast några stickprov på sillénfascismens handlingar.

Därtill kommer, att under diskussionerna på fackföreningsmötena stämplar sillénfascisterna föreningarnas samtliga medlemmar, vilka icke tillhör sekten, som socialfascister, renegater, kontrarevolutionärer o. s. v. De grävsta tillmälen språket känner till används av sillénarna *mot arbetarna*. Det är självklart att detta uppträdande från sillénfascisternas sida icke bidrager till att stärka arbetarfronten — utan till att splittra densamma.

SILLÉNARNA HJÄLPER FACKFÖRENINGSBYRÅKRATIN ATT SPRÄNGA FACKFÖRENINGARNA

Vi har i broschyren "Leninistisk fackföreningspolitik" uppvisat, att sillénsekten tagit som en av sina främsta uppgifter att söka spränga sönder Sveriges Arbetares Centralorganisation (SAC) — den syndikalistiska huvudorganisationen här i landet. Att sekten skändligen misslyckats i dessa sina strävanden är icke dess förtjänst. Sillénarna nöjer sig emellertid icke med att enbart bekämpa SAC. De har också tagit till sin uppgift att spränga sönder den under reformisterna lydande fackföreningsrörelsen. Här mötes fackföreningsbyråkratien och teaterrevolutionärerna i enigt samförstånd även om utgångspunkterna är olika.

Under augusti månad 1930 hade vårt parti anordnat några diskussionsmöten i Norrbotten med kamrat Nils Flyg som inledare. På mötet i Kiruna, där bland andra även sillénaren Hilding Hagberg, redaktör för Norrskensflamman, deltog, förklarade denne enligt referat i den syndikalistiska tidningen — *Norrlandsfolket*.

"I fackföreningsfrågan ville han (Hagberg red.) icke förtiga, att sillénarna gick in för en sprängning av fackföreningsrörelsen, då det visade sig omöjligt komma till rätta med de reformistiska ledarna och den av dem ledda kompakta majoriteten." Tidningen tillägger, att "Hagberg hade hjälp av sina meningsfränder Hellberg, Hedkvist och Brädefors."

Detta uttalande av sillénledaren Hilding Hagberg, Luleå ger klart besked. Sillénsekten har inställt sin verksamhet på att spränga fackföreningsrörelsen. Vi ställer frågan: gagnar detta arbetarklassen? Nej! Men kapitalismen har nytta av att arbetarklassens massorganisationer sprängas sönder. *Därför är och förblir sillénsektens fackliga verksamhet arbetarfientlig.*

GRUV SPRÄNGDES AV REFORMISTERNA OCH SILLÉNARNA

Då sillénsekten sanktionerat den uppfattning, som Hilding Hagberg gjorde sig till tolk för vid Kirunamötet förvånar det icke, att sillénarna gjorde gemensam sak med fackföreningsbyråkratin inom Sv. Gruvindustriarbetareförbundet 1932 och sprängde avdelningen 12 Kiruna, 4 Malmberget och 7 i Koskullskulle. Sekten gjorde samtidigt en 180 gradig vändning bort från den av Komintern tidigare fastställda leninistiska taktiken beträffande arbetet i de reaktionära fackföreningarna.

De reformistiska ledarna i Gruv tog som formell anledning för sprängning av avdelning 12 i Kiruna ett av avd. gjort anslag av 500: — kronor till Norrskensflamman. Sillénarna avstod från att manövrera. De vägrade upphäva beslutet. Det ingick icke i sektens strävande att bevara föreningens organisatoriska enhet. Med berått mod hjälpte de fackföreningsbyråkratin att spränga föreningen. För 500: — kronor är sålunda sillénsekten beredd spränga ett fackförbund. Och detta har ledarna för sekten mage att kalla kommunistisk taktik.

RÖDA FACKFÖRENINGSSINTERNATIONALENS FEMTE KONGRESS

Den tyske sillénaren Dahlem ställde på denna kongress frågan om arbetet i de reformistiska fackföreningarna konkret. Han utvecklade osminkat silléneriet i spörsmålet. Han förklarade och däri har sektens medlemsblad här i landet instämt, att parollen: ”In i de reformistiska fackföreningarna”, numera icke kan ställas. ”*Ty en sådan paroll*”, tillägger Ny Natt, ”*är blott en maning till samling i de reformistiska fackföreningarna, men den säger ingenting om arbetarnas kampuppgifter*”. I fortsättningen får vi veta hur kampen skall föras:

”Vår strävan går istället ut på, att samla arbetarmassorna omkring den revolutionära oppositionen och att föra dem i kamp för sina intressen under den revolutionära oppositionens paroller och ledning.”

Vad innebär det? Antingen måste då såvitt vi förstår teaterrevolutionärerna hellre se arbetarna oorganiserade eller också måste nya fackorganisationer bildas. Något mitt emellan gives icke.

NY TEORI OM ARBETET I DE REFORMISTISKA FACKFÖRENINGARNA

Sedan det *kommunistiska partiet* i Schweiz för en tid sedan sprängdes av Kominternledningen går sillénarna även där inför sprängning av fackföreningarna, som tillhör den reformistiska

landsorganisationen. En av sillénarnas främste, som genomgått Leninuniversitet i Moskva, utvecklade i brev till våra kamrater under tiden för partisprängningen följande:

”Arbetarklassen kan icke använda sig av den borgerliga staten i klasskampen utan måste förintä densamma och skapa nya organ. *Samma gäller ifråga om den reformistiska fackföreningsrörelsen. Denna kan icke heller erövrats av arbetarna och användas i klasskampen utan måste slås sönder och nya organ skapas.*”

Efter samma brottsliga metod arbetar silléneriet i alla länder.

RÖDA FACKFÖRENINGSIKTERNATIONALENS DUBBELSPEL

Röda fackföreningsinternationals ledning, som alltsedan vändningen år 1928 i stället för fackföreningens enhet har satt som sin uppgift att slå sönder Amsterdaminternationalens organisationer och bildande av nya ”röda” förbund, har nyligen gått in för bildandet av ”Sjöfolkets och hamnarbetarnas international”. Detta hälsas på följande sätt i det officiella organet Rote Gewerkschaftsinternationale av 15 januari 1931.

”Men den allvarligaste fienden till transportarbetarnas klassrörelse, framför allt sjöfolkets, var och är ännu i dag den så kallade Internationella transportarbetarfederationen (ITF). Den är farlig just därför, att den jonglerar med sina vänsterrevolutionära fraser och därigenom drar sjöfolket in i reformisternas kontrarevolutionära trask. Denna organisation, som under hela tiden efter kriget uppträtt på det mest bedrägliga sätt gentemot arbetarklassen, har utfört imperialismens sociala uppgift att avvärpa och splittra proletärerna inom trafikväsendet och göra dem till nationernas förbunds lydiga verktyg. ITF spelade rollen av vänsteropposition gentemot den gula Amsterdaminternationalens officiella ledare och uttalade sig på sin tid genom sina ledare Nathans och Fimmen för upptagande av Sovjet-Unionens förbund samt alla revolutionära organisationer i Amsterdaminternationalen och dess yrkessekretariat.”

Detta är verkligen höjdpunkten av politisk karaktärlöshet. ITF och dess generalsekreterare Fimmen stod under flera år i den mest intima förbindelse med Röda fackföreningsinternationalens ledare, särskilt Losovskij. Ryska fackföreningsledare med Losovskij i spetsen anordnade tillsammans med ITF, om vilket man nu säger att ”*denna organisation under hela tiden efter kriget uppträtt på det mest bedrägliga sätt gentemot arbetarklassen*” den på sin tid så uppseendeväckande *internationella enhetskonferensen i Berlin*.

Det sades då rent ut, att syftet med denna konferens var inte blott skapandet av internationell enhet mellan alla transportarbetareförbund, utan också *första steget till sammansläende at Profintern och Amsterdaminternationalen. Den gången skrev Losovskij i Rote Gewerkschaftsinternationale före Berlinkonferensen följande*.

”När vi föreslår Amsterdaminternationalen att upprätta enhetsfront, så är vi så mycket mer beredda att räcka den vänstra flygeln (nämligen Fimmen, förf. anm.) handen och understödja dess kamp mot fascismen och världsreaktionen.”

Efter Berlinkonferensen skrev Losovskij i R. G. T:

”I Berlin sökte ledarna för alla länders transportarbetare ärligt och uppriktigt att uppnå en grundval för överenskommelse mellan arbetarna inom de olika riktningarna... Vad betyder överläggningen i Berlin? Den antikapitalistiska frontens utsträckande, *de proletära positionernas stärkande* och ett steg framåt till *återställandet av arbetarrörelsens enhet* på den revolutionära klasskampens grundval... Detta kräver det internationella proletariats intressen. *Ve de ledare inom arbetarrörelsen, som inte förstår det.*”

Efter Berlinkonferensen följde årslångt synnerligen intimt samarbete mellan Röda fackföreningsinternationalen och den ryska fackföreningsledningen samt Fimmen för den *fackliga enhetens återupprättande*. Fimmen var år 1925 i Moskva och hyllades med hänförelse av hela den internationella pressen på grund av hans modiga uppträdande för Sovjet-Unionen och för den verkliga fackliga enheten.

Nu, när Komintern och Profintern företagit en vändning på 180 grader, då Losovskij och hans anhängare i stället för facklig enhet predikar fackföreningsrörelsens *sprängning*, nu är vänstermannen Fimmen särskilt farlig, nu överhopas han och hela ITF med de grövsta beskyllningar.

Det anförda räcker för att uppvisa vilket vedervärdigt och simpelt dubbelspel i fackföreningsfrågan som sillénarna i Sverige och RFI gjort och gör sig skyldigt till. Med dessa fakta för ögonen, samt exemplen från sillénsektens verksamhet här i landet, står det klart för alla arbetare att med sillénsekten har de i fackföreningsfrågan inget gemensamt. Tvärtom. Sekten är en svuren fiende till en stark, kampduglig och enhetlig facklig rörelse. De som vill arbeta alla arbetarnas klassfiender i händerna understödjer sillénsektens fackliga verksamhet. De som vill på leninistiskt-kommunistiskt sätt kämpa för en enhetlig slagkraftig fackföreningsrörelse ger sitt stöd åt den verksamhet som Sveriges Kommunistiska Parti bedriver.

VÅRT PARTIS FACKLIGA VERKSAMHET STÄLLD MOT SILLÉNSEKTENS

Vårt parti utformade redan 1926 på Enhetskonferensen i Göteborg riktlinjerna efter vilket partiet hade att arbeta inom fackföreningsrörelsen. I uttalandet från denna konferens heter det:

”De med enhetsarbetet sympatiserande fackföreningarna har till uppgift, *att inom ramen av sina fackliga organisationers stadgar och beslut* arbeta för genomförande av de beslut denna konferens fattar.”

Här citerade formulering ifråga om vårt arbete inom fackföreningarna var godkänd av E. K. och blev sedermera *ytterligare konfirmerad av Kominternledningen*. Ännu så sent som i jan 1929, då *Arbetarnas Fackliga Landskonferens hölls i Stockholm*, var det icke fråga om någon

ny kurs ifråga om arbetet på det fackliga området. I uttalandet till Sveriges arbetare säges nämligen:

”Enhetsrörelsen är icke någon ny facklig organisation eller någon ersättning för de existerande fackliga organisationerna. Dess uppgift är att inom de befintliga fackorganisationerna bekämpa alla tendenser till arbetsgemenskap mellan klasserna och förvandla fackföreningsrörelsen till en revolutionär klassorganisation.” Och i ingressen till det aktionsprogram som konferensen antog heter det: ”*Verka därför inom fackorganisationerna — —*”

Sillénsekten har dokumentariskt bekräftat att den brutit med partiets inställning — vilken tidigare också var Kominterns! — ifråga om arbetet inom fackföreningsrörelsen och uppgivit tanken på att på övertygelsens väg vinna de fackligt organiserade arbetarna. *På teaterrevolutionärernas kongress i nov. 1929 antogs nämligen följande uttalande:*

”*Genomförande av denna linje kräver ett beslutsamt genombrytande av fackföreningslegalismen och av de reaktionära fackförbundsstadgarna.*”

Vårt parti arbetar inom de fackliga organisationerna för att på organisationsmässigt sätt verka för förändringar av stadgar och kongressbeslut o. d., den enda framgångs metod, som kan ge positivt resultat, *medan sillénarna upphöjt till princip att bryta gällande stadgar och kongressbeslut.* Här har vi den springande punkten i fackföreningsfrågan mellan oss och teaterrevolutionärerna.

EN FÖRBRYTELSE ATT SPRÄNGA SÖNDER FACKFÖRENINGARNA

På Kominterns femte världskongress höll Sinovjev ett uppmärksammat anförande i fackföreningsfrågan vars innehåll utgör en förintande dom över silléneriet. Vi skall återge några brottstycken ur talet. Dessa ger klart besked om den urartning sillénsektens verksamhet genomgått och hur den till hundra procent strider mot en *verklig kommunistisk facklig taktik.*

Sinovjev sade bl. a. följande:

“Fackföreningsfrågan är av den allra största betydelse. Att tillåta några som helst tvetydigheter i denna fråga skulle vara att tillfoga rörelsen den största skada. — — — Om leninismens ståndpunkt i fackföreningsfrågan kan framför allt leninismens praxis upplysa oss om.
— — —

Trots alla politiska splittringar har vi icke splittrat en enda fackförening. Varken före, under eller efter revolutionen. Detta ger litet att tänka på, kamrater. Efter oktoberrevolutionen var fackföreningarna till en stor del ännu i händerna på mensjevikerna. Och trots detta har vi gjort allt för att förhindra en sprängning. Senare, då mensjevikerna utgjorde en ganska liten del av fackföreningarna, gjordes från vårt parti allt för att vinna fackföreningarna inneifrån utan någon som helst splittring. Alltså, kamrater, om ni vill förstå bolsjevismens praxis, så må ni icke glömma följande *grundläggande* faktum: 25 års splittring på det politiska området —

men icke en enda splittring på det fackliga området, varken i det ögonblick då vi var i minoritet eller i det ögonblick då vi var i majoritet i fackföreningarna. Det är ett grundläggande faktum från den ryska revolutionens och den ryska bolsjevismens historia.

Den som kallar sig leninist, *han vill icke splittra fackföreningarna.* — — — *Om det alltså verkligen skall vara tal om partiets bolsjevisering, så lägg en gång för alla märke till att fackföreningsrörelsens enhet är ett av de viktigaste huvudkännetecknen på bolsjevismen, att det är den ryska bolsjevismens praxis under 25 år. Vi har icke splittrat en enda fackförening. Varför? Därför att vi älskade mensjevikerna eller därför att vi tänkte att fackföreningarna var en särskild form av rörelse, som är helig för oss och som vi inte får röra vid? Nej, icke på dessa grunder, utan därför att vi förstått att fackföreningarna är den samlande punkten för de proletära massorna, för hela arbetarklassen.* — —

Det är alltså mycket lättsinnigt att säga, att vi kan efter en egen önskan skapa en ny form av arbetarrörelse och försumma den hittills enda gamla formen. Kamrat Lenin har lärt oss, *att fackföreningsrörelsen trots socialdemokratins alla förräderier är den historiskt givna formen för alla arbetares samling i en organisation.* — —

Leninismen betyder kamp mot fackföreningarnas sprängning. — — —

Leninismen består därför i första hand i att förstå: att oförsonlig marxism icke är möjlig utan en proletariats massorganisation. Marxism utan massorganisation är icke längre någon marxism och kan aldrig segra. — —

Den som alltså menar allvar med den proletära revolutionen, med erövrandet av arbetarklassens majoritet, han må icke umgås så lättsinnigt med frågan om fackföreningarnas enhet. — — —

Ju mera socialdemokraterna provocerar, desto mera måste vi manövrera, måste vi svetsa fackföreningarnas led tillsamman och arbeta innefrån. Varför? *Därför att vi har våra klassbröder där.* — — —

I den Kommunistiska Internationalen hade vi från början element, som försökte bringa oss bort från vår väg. Allaredan på första och andra kongressen hörde man sådana röster. Det var delvis kamrater från England och Amerika, som sade: *Vi kan icke stanna kvar i dessa fackföreningar. Lenin kämpade mot dem som ett lejon.*

Nu säger dessa kamrater: Vi är alla leninister, men vi vill ut ur de reformistiska fackföreningarna, vi vill ha en ”ny form” av arbetarorganisationer, en hel världsåskådning skiljer oss från dessa gamla fackföreningar. Men vi står här och kan icke annorlunda: *den Kommunistiska Internationalens taktik går ut på att arbeta i fackföreningarna sådana de är.* Lenin förstod att sända de första arbetarna i vårt parti, de första grundläggarna av vårt parti in i de reaktionära fackföreningarna, som blev bildade av de socialdemokratiska gendarmerna. *Han sände dem*

till och med i de fackföreningar, som bildades av general Subatoff, för att vinna en del av arbetarna för oss.

Därför säger vi: I denna fråga kan det inte finnas någon kompromiss. När denna fråga här ännu en gång dyker upp på en internationell kongress, så måste den Kommunistiska Internationalen ge klart besked om, *att vi måste stanna kvar i fackföreningarna.* — — —

Varför blir vi uteslutna av de socialdemokratiska ledarna? Därför att de är rädda för att vi i fackföreningarna skall vinna majoriteten av arbetarna. Om det finns en fråga som kan kosta Kommunistiska Internationalen huvudet, så är det fackföreningsfrågan. Om det finns en fråga som kan tillintetgöra det tyska broderpartiet, så är det fackföreningsfrågan! (Bifall.)

Mänskligt sett kan jag förstå, att arbetarna knyter näven, när de hör namnet på Grassman och konsorter, att de för sin kontingent till socialförrädarna hellre skulle köpa mjölk till sina barn, när de svälter. Jag förstår det känslomässigt, men som klasskamrat, som medlem av ett världsparti, som klasskämpe har en sådan arbetare orätt. *Han måste förstå, att vi måste betala denna kontingent, att vi måste vinna fackföreningen, som i egentlig mening är varje arbetares organisation, att vi måste bli kvar inom denna för att vinna arbetarna. Om vi icke gör detta är hela vårt program hopplöst.* — — —

Vi samlar alla dem som gått ur under parollen in igen i fackföreningarna! Ja, in igen i dessa reaktionära, kontrarevolutionära, mensjevnikiska fackföreningar, som ännu befinner sig under socialdemokraternas ledning! In igen i dessa fackföreningar och låt oss där skapa en samlingspunkt för våra krafter! Om vi icke kräver detta och genomför det, så är vi endast revolutionära pratmakare och icke leninister, och vi kommer aldrig att störta den borgerliga samhällsordningen, aldrig att på allvar vinna arbetarklassen. — — —”

Av det anförda framgår att sillénarna företräder *en klart antikommunistisk taktik i fackliga frågor. Det slår otvetydigt Sinovjev fast i sitt här på femte världskongressen hållna anförande.* Alla revolutionära arbetare, alla i kommunistiskt tänkande proletärer måste av det anförda draga riktiga konsekvenser, nämligen att undandraga sillénsekten stöd samt kraftigt bekämpa sektens vanvettiga fackliga verksamhet. Det senare sker bäst genom anslutning till Sverges Kommunistiska Parti, som allt fortfarande företräder och tillämpar den fackliga taktik som Sinovjev slagit fast vara leninistisk-kommunistisk.

I detta sammanhang skall vi icke upptaga till närmare granskning sektens förhållande av de oorganiserade, tillsättande av ”kamputskott” vid sidan av fackföreningarna, proklamerande av vilda strejker mot flertalet arbetares vilja och andra vanvettigheter som ingår i sillénsektens fackliga verksamhet. Även dessa *mot arbetarklassen brottsliga tilltag* har fått sin dom av arbetarna här i landet samt även av Sinovjev i ovan citerade anförande.

ARBETSLÖSHETSFRÅGAN

Även i denna fråga bedriver sillénsekten en verksamhet, som till sina konsekvenser *betyder kamp mot de arbetslösas intressen*. Sillénarna har slutit upp på de reaktionära socialdemokratiska ledarnas sida i kampen mot de arbetslösa. Vi måste även i denna fråga nöja oss med att ge några belysande exempel på sektens verksamhet.

SILLÉNARE MOTIONERA OM AK-DIREKTIVENS TILLÄMPNING PÅ DE ARBETSLÖSA

För en tid sedan motionerade sillénarna i Nederkalix kommunalfullmäktige om att kommunen skulle hos AK. begära statsmedel för bedrivande av kontant understödsverksamhet inom nämnda kommun. Norrskensflamman slog upp motionen på första sidan med stora rubriker.

AK:s bifall till denna motion innebar, att de arbetslösa inom Nederkalix kommun fick sig påtvingade såväl de allmänna direktiven som strejkbrytardirektiven, vilka ligger till grund för AK:s verksamhet. Ännu i dag har varken Norrskensflamman eller Ny Dag tagit avstånd från denna skamlöshet som Nederkalix sillénare begick genom detta förslag mot de arbetslösa. Därmed är sekten ansvarig för medlemmarnas uppträdande.

Motionen var undertecknad av sillénkommunen i Kalix och in extenso införd i Norrskensflamman. Kalixmotionen avslöjar sålunda att sillénsekten helt anammat A. K:s arbetslöshetspolitik och att det är sektens bestämda uppfattning att hjälpen till de arbetslösa skall utgå efter A.K:s linjer med nådegåvor, prövning av arbetsvilligheten och strejkbryteri som krävs. Tydligare kan icke sekten avslöja sig som fiender till de arbetslösa.

SILLÉNAREN ARTUR SVENSSON MEDVERKAR ATT SÄNDA ARBETSLÖSA TILL BLOCKERAT ARBETE

S. Art. Svensson (Gällart) förut bosatt i Gällivare numera i Luleå medverkade under den tid han var medlem i Gällivare sockens arbetslöshetskommitté att sända arbetslösa till det av SAC. blockerade arbetet vid Ulricehamnsbanan. Då kommunisterna utsatte denne ”revolutionär” för kritik för detta handlingssätt försökte han komma undan saken genom en förklaring i Norrskensflamman daterad Luleå den 6 mars 1931.

I denna förklaring heter det:

”Vid detta tillfälle (sammanträdet där frågan om uttagning av arbetslösa till det blockerade arbetet behandlades, förf. anm.) beslutades att icke tvinga någon att resa till arbetet i fråga, men lyckades det, enligt ordf. egen rapport, honom att få tvenne arbetslösa som frivilligt reste. — — —”

Som våra läsare ser var sillénaren S. Artur Svensson mycket hänsynsfull, enligt hans egen förklaring i Norrskensflamman, ty han ville icke vara med om att tvinga arbetslösa till det blockerade arbetet. Tänk så, ädelmodigt!

I fortsättningen av hans förklaring heter det:

”Veckan efter denna kontingent rest (en senare kontingent bestående av 25 man, som skickades till det blockerade arbetet, förf. anm. blev blockaden hävd, vilket kanske förklarar att arbetslöshetskommittén aldrig denna senare gång fick upp frågan till behandling. Det var kanske fel av de kommunistiska (sillénska, vår anm.) ledamöterna att icke, trots att blockaden hävts, vid första sammanträdet påtala] ordförandens sätt att uttaga arbetarpojkar till det blockerade arbetet, men med kännedom om att höger och sossar var i majoritet så hade det ju varit skälig meningslöst att påtala detsamma.”

Sillénsekten har godkänt Svenssons medverkan att sända arbetslösa till det blockerade arbetet. Den har sanktionerat hans förklaring, att då höger och sossar var i majoritet var det ingen mening för honom att påtala den stora kontingenten arbetslösa som skickades till den blockerade Ulricehamnsbanan. Tänk så revolutionärt! Efter som sossar och högern är i majoritet i de allra flesta institutionerna här i landet måste sektens linje bli — tig mot oförrätterna som begås mot arbetarna, ty de andra är i majoritet. Verkligt snillrikt handlat!

HILDING HAGBERG HÅNAR DE ARBETSLÖSA

Ett av sillénsektens främsta kronvittnen, red. för Norrskensflamman Hilding Hagberg, har avslöjat sektens arbetslöshetspolitik bättre än någon av de andra sillénledarna. Vi har hämtat följande ur Norrskensflamman:

”Någon har sagt, att vårt parti uppställt ogenomförbara krav. Man säger att kapitalismen inte förmår lösa arbetslöshetsfrågan — i vart fall inte på det sätt vi anger. Mycket troligt. (Hagberg är tydligen inte riktigt säker. Vår anmärkning.) Men vi ställer inte upp krav, avsedda att lösas av kapitalismen, den har aldrig gjort och kommer aldrig att göra mer än vad som är absolut oundgängligt för att hålla massorna i schack. Våra krav kan endast lösas genom den sociala revolutionen. Endast kapitalismens störtande garanterar de arbetslösa en, människovärdig existens. Och den sociala revolutionen kommer snabbare och med mindre lidande och offer för proletariatet, därest detsamma i tid försöker försvaga fienden.”

Vilket utsökt hån mot de arbetslösa! Å ena sidan uppställer man en massa i och för sig ogenomförbara men reformistiska krav och å andra sidan medger man öppet och cyniskt att dessa krav icke är allvarligt menade, att de icke kan genomföras under kapitalismen, men ännu bättre att dessa krav endast kan, lösas genom den sociala revolutionen.

SILLÉNAREN GUSTAV SVÄRDS, OSKARSHAMN ARBETSLÖSHETSPOLITIK

Samtidigt som sillénarnas krav i fråga om arbetslöshets hjälp endast kan lösas genom den sociala revolutionen och att de icke är avsedda att lösas inom ramen av kapitalismen, så genomför sekten brutal arbetslöshetspolitik. Sekten har en medlem Gustav Svärd, Oskarshamn som också under en längre tid var ordförande i stadens arbetslöshetskommitté. Denne

sillénare har under årens lopp sänt många arbetslösa till AK:s svälthelveten. Ja han har skrivit och bett AK om nya platser undan för undan. Han har i stadsfullmäktige i Oskarshamn gått in för lägre anslag till de arbetslösa än vad t. ex. de socialdemokratiska representanterna begärt. Och denna sillénledare har för detta sitt uppträdande upphöjts till allt högre poster. Bland annat kandiderade han och invaldes i Oskarshamns stadsfullmäktige 1930 trots att han under flera år dessförinnan gjort sig skyldig till här omnämnda upprörande handlingssättet mot stadens arbetslösa.

Det syndikalistiska huvudorganet "Arbetaren" ställde den 24 dec. 1931 följande frågor till sillénsekten angående denne sillénares uppträdande:

- 1) Är det riktigt att den sillén-kommunistiska arbetslöshets-kommittéordföranden Gustav Svärd i Oskarshamn i slutet av 1929 föreslog att staden och A. K. gemensamt skulle driva ett nödhjälpsarbete, med löner som plus kommunalt hyresbidrag inte skulle stiga upp till de avtalsenliga?
- 2) Är det riktigt att Svärd i början av 1930, som representant för Oskarshamns stad deltog i underhandlingar med AK?
- 3) Besvaras dessa frågor jakande tvingas vi gå vidare och fråga: Gillar sillénpartiet dessa åtgärder?
- 4) Om så ej är fallet vore vi tacksamma för en förklaring av det märkliga faktum, att Svärd vid stadsfullmäktigevalet 1930 uppsattes som förste man på kommunisternas lista.

Tidningen tillade följande:

Vi tro oss inte uppträda otillständigt om vi föreslå att någon medlem av Ny Natts redaktion under en vilopaus i kampen mot S. A. C:s "förrädiska" arbetslöshetspolitik, punkt för punkt konkret besvarar dessa frågor.

Vad svarade Ny Dag härpå? Jo, i N. D. den 28 dec. 1931 läses följande:

"Denne (sillénaren Gustav Svärd: Vår anm.) har så sent som i år gentemot förslag om att visst arbete helt skulle utlämnas till AK i stället föreslagit att beträffande arbete skulle ordnas som statskommunalt arbete. Svärd har vid detta tillfälle liksom flera gånger tidigare handlat i direkt strid mot Kommunistiska Partiets linjer och direktiv. Detta har han motiverat med att han ansåg sig skyldig handla i enlighet med de arbetslösas egna beslut.

När vårt parti 1930 uppställde honom som kandidat vid stadsfullmäktigevalet var det i den övertygelsen, att Svärd i fortsättningen skulle komma att lojalt följa partiets linje även ifråga om AK-politiken. Då kamrat Svärd emellertid inte infriat dessa förhoppningar, har vårt partis politbyrå också ingripit i saken. Efter detta ingripande har kamrat Svärd erkänt, att det varit oriktigt av honom, dels att ställa ovannämnda förslag, dels att i egenskap av arbetslöshets-

kommitténs ordförande verkställa förslag som han själv var motståndare till. Vidare har kamrat Svärd förklarat sig fullständigt enig med partiets linje och förbundit sig att i alla avseenden företräda densamma. Därefter har också kamrat Svärd offentligt erkänt sin tidigare falska politik och oförbehållsamt förfäktat partiets kamplinje mot AK. Med hänsyn härtill har Oskarshamns Kommunistiska Arbetarkommun och partiets politbyrå intet ansett sig böra vidta några ytterligare åtgärder mot Svärd.”

”*Arbetaren*” släppte emellertid icke angreppet med denna förklaring utan fortsatte i numret onsdagen den 3 febr. 1932 med nya för sillénsekten mördande fakta. Tidningen anför:

Arbetaren har vid ett par tillfällen dragit fram i ljuset den märkliga arbetslöshetspolitik som den sillénkommunistiske stadsfullmäktigeledamoten Svärd i Oskarshamn en rad av år bedrivit. Ny Natt, som dessförinnan sorgfälligt undvikit att med ”bolsjevikisk öppenhet inför hela arbetareklassen bekämpa hans opportunistiska avvikelser, måste till slut erkänna fakta. Tidningen sökte dock försvaga intrycket av skandalen genom att meddela att partiets ingripande åstadkommit rättelse. Hr Svärd hade erkänt sina synder, och följde nu strikt Kominterns beundransvärda direktiv. *Protokollet för Oskarshamns stadsfullmäktiges sammanträde den 22 / 12 1931 visade emellertid otvetydigt att hr Svärd vid detta datum antingen ännu inte hunnit med ”vändningen” eller också redan hunnit med ännu en kovändnig.*

Vi citera ur protokollet:

”§5.

Företogs till behandling Arbetslöshets- och Hjälpkommitténs stat för år 1932.

Vid ärendets behandling yrkades dels av herr Olsson (soc.-dem. Arb. anm.) att ett anslag av 35.000 kronor till hyresbidrag att utbetalas enligt arbetslöshetskommissionens föreskrifter efter prövning i varje särskilt fall med högst 30 kronor pr månad måtte upptagas i staten; dels av herr Svärd (sillénare) att ett bidrag av 28,750 kronor till hyresbidrag att utbetalas enligt arbetslöshetskommissionens föreskrifter efter prövning i varje särskilt fall med högst 30 kronor pr månad måtte upptagas i staten.”

”*Arbetaren*” tillägger: Ett intressant bidrag till kännedomen av revolutionär kommunalpolitik! Den sillénkommunistiska representanten framlägger ett förslag som exakt sammanfaller med det ”socialfascistiska”, med undantag av att det *begär 6.250 kr mindre* åt de arbetslösa.

SILLÉNARE SOM GÅR AKTIVT IN FÖR STRIPADIREKTIV

Under massakonflikten igångsattes ett vägarbete i Vansäter i södra Hälsingland. Vid detta fick 23 man tillhörande Pappers avd. 84 i Bergvik arbete. Av dessa 23 man var en del säsongsarbetare, som har arbete vid timmeruppfordringen vid Vansäter sulfitfabrik under en

del av sommarmånaderna, men kunde icke ens räkna med detta innevarande sommar (1932) på grund av att driften vid fabriken legat nere sedan den 16 dec. 1931. Enda av dessa arbetare hade icke haft arbete under de två å tre senare åren vid fabriken utan varit hänvisade till nödhjälpsarbete eller fått leva på understöd.

Sillénledaren Anders Nilsson i Bergvik ansåg emellertid att det var ur sillénsynpunkt otillständigt att dessa arbetare skulle få fortsätta vid vägarbetet. Eftersom han kände till att det fanns något som hette Stripadirektiv begick han den ”revolutionära” handlingen, som bestod i att han satte sig ner och författade en skrivelse till Länsstyrelsen i vilken han meddelade, att ovan nämnda arbetare ”*var indragna i konflikt*” och följaktligen enligt direktiven inte var berättigade till arbete. Naturligtvis tog länsstyrelsen upp saken med resultat att arbetarna avskedades. Sillénaren Anders Nilsson handlade icke bakom ryggen på sin organisation — sådant förekommer som bekant inte i sillénsekten — utan understöddes av denna till sin skamliga handling mot de arbetslösa.

SILLÉNARNAS LÖNEKOMPENSATION VID FÖRKORTAD ARBETSTID

Vid det Arbetande Folkets Aktionskonferens i Stockholm den 13-14 dec. 1930 gjorde den lilla sillénfraktionen sig synnerligen bred i frågan om förkortad arbetstid istället för massavskedanden. I det uttalande som föreslogs av De Arbetslösas Centralkommitté och antogs av konferensen hette det om denna fråga följande:

”Arbetstidsförkortningen bör överallt, där så är möjligt, genomföras med lönekompensation. Men den bör genomföras även där sådan kompensation icke omedelbart kan erhållas. Genom att de arbetslösa åter indragas i produktionsprocessen upphör den klyvning av arbetarklassen i arbetande och arbetslösa, vilken försvagar klassens kampkraft. Arbetarklassen blir åter enhetlig och vinner därigenom möjlighet att tillkämpa sig högre löner, som kunna kompensera den förkortade arbetstiden.”

Detta uttalande stämplades av sillénelementen på konferensen som ”kontrarevolutionärt”, som ”kapitulation för kapitalismen”, som ”ett handtag åt arbetsköparna”. Sillénarnas förslag i berörda fråga hade formulerats så här:

”Full lön för alla korttidsarbetare. Kamp mot massavskedandena. Arbetarna måste kräva fördelning av arbetet bland alla arbetare med *bibehållandet av fulla löner*.”

Hur har nu sillénarna handlat i denna fråga? Jo på allra flesta platserna i landet har de icke ens ställt krav om lönekompensation vid förkortning av arbetstiden. Där de ställt kravet har de inte gjort ett jota för att genomkämpa detsamma. Återigen har de avslöjat sig som veritabla bluffmakare av första slag — frasadikala pratmakare, men goda reformister när det gäller handling.

Ett par frågor. På vad sätt och hur har sillénarna i Kiruna, Malmberget och Koskullskulle kämpat för lönekompensation för den förkortade arbetstiden? Sillénarna kommer icke att

besvara frågan. Det måste vi själva göra. Sillénarna har icke rört ett finger för att tillkämpa arbetarna på dessa platser lönekompensation för den förkortade arbetstiden, vilken då detta skrivs utgöres av 3 dagar pr vecka. Deras medlem Åke Åkesson i Stockholm har varit med om att fördela arbetet bland timmermän i Stockholm på så sätt, att de i regel måste gå utan arbete 6 å 8 månader om året. Men inte har denne sillénare med ett ord framfört krav på att timmermännen under den tid de har arbete skall ha kompensation för den tid de går utan dylikt. Visst inte!

Vi skulle kunna ytterligare genom många exempel uppvisa, vilket gement bedrägeri sillénsekten gör sig skyldig till, gentemot de arbetslösa, men det anförda räcker. Den som läser broschyren kan själv lokalt undersöka hur sillénarna uppträtt. *Konfrontera deras frasradikala gester ned deras reaktionära handlingar. Och det skall ytterligare ge bekräftelse på riktigheten av vad vi har anført.*

SILLÉNSEKTENS VERKSAMHET UNDERKÄNNES T.O. M. AV EXEKUTIVEN

I en resolution antagen av EKKI:s presidium efter behandling av läget i Sverige och sillénsektens uppgifter samman med representanter för sekten fastslogs att sektens politik och dagliga arbete

”uppvisar ett formalistiskt, abstrakt huvudsakligen endast propagandistiska framträdande bland massorna. Partiets (sillénsekten. Vår anm.) verksamhet är ännu på intet sätt inställd på de svenska proletärmassornas samling och organisering i revolutionär kamp om deras konkreta fordringar gentemot kapitalismens offensiv, för arbetarmassornas intressen.”

Här slås fast av EKKI. vad vi alltid framhållit, att sektens verksamhet inte är inställd på de svenska proletärmassornas samling och organisering i revolutionär kamp gentemot kapitalismen för arbetarmassornas intressen. Ett kraftigare underkännande av sektens verksamhet får man leta efter. Kontentan av kritiken är, *att sekten bedriver en mot arbetarmassornas intressen stridande politik. Vad höves mera? Det är tillräckligt för att alla klassmedvetna arbetare skall vända sig bort från sekten och aktivt bekämpa densamma såsom en mot den revolutionära arbetarrörelsen fientlig organisation.*

Till yttermera visso bekräftar sillénsekten i cirkulär till sina organisationer (C. K:s Agitprop juli 1932) att EKKI:s kritik är fullständigt riktig. Alltså det revolutionära teatersällskapet här i landet måste själva medgiva att det bedriver arbetarfientlig verksamhet. Utåt slår de emellertid sig för bröstet och hojtar om, att alla arbetare organiserade i det socialdemokratiska partiet är socialfascister, de som tillhör vårt parti är renegater, de som tillhör SAC är kontrarevolutionärer och revolutionärer är endast sillénarna! På detta sätt har sekten hela tiden sedan dess tillkomst hållit på att förolämpa arbetarna här i landet.

EKKI:s elfte plenum fastslogs vidare sillénpartiets efterblivenhet, vilken bland annat tog sig uttryck i:

”Svanspolitik i fråga om ledningen av strejkstriderna samt stora revolutionära rörelser bland arbetarna, bönderna och de arbetslösa, efterblivenhet vid mobiliserandet av massorna till försvar för proletariatets dagskrav: efterblivenhet i fråga om partiernas organisatoriska inflytande samt otillräckligt förläggande av partiarbetets och det fackliga arbetets tyngdpunkt på arbetsplatserna, otillräckligt motstånd mot den fascistiska offensiven (speciellt Finlands Kommunistiska Partis kapitulation inför den fascistiska statskuppen), fullständig otillräckligt stöd åt koloniernas revolutionära frihetsrörelse från de imperialistiska ländernas kommunistiska partiernas sida samt dessas passiva inställning till kampen mot interventionen mot Sovjet-Unionen: otillräcklig kamp mot socialfascismen, underskattandet av arbetet inom de reformistiska fackföreningarna.”

Detta utgör en förintande dom över sekten. Att efter denna vädja till landets revolutionära och radikala arbetare om anslutning till denna av EKKI fullständigt underkända verksamhet torde ställa sig svårt. I vart fall torde de som sekten vädja till ha att framställa en hel del frågor om verksamheten. Sillénsektens verksamhet är underkänd av landets revolutionära arbetare. Den har erhållit en förintande dom av t. o. m. EKKI. Varje arbetare som kommit direkt i kontakt med densamma vet, att den skadar arbetarklassen, splittrar den revolutionära delen av klassen, sammansvetsar många klassmedvetna arbetare med socialdemokratin — med andra ord den är ur revolutionär arbetarsynpunkt fiendlig mot klassens intressen och därför bekämpar vi densamma så som vi kämpar emot reformismen och socialdemokratin.

SILLÉNSEKTEN REAKTIONÄRARE ÄN T. O. M. SOCIAL-DEMOKRATIN

Av det anförda framgår, att sillénsekten bedriver reaktionär politik som går ut över arbetarnas intressen. Dessa offras gladeligen av sillénarna. Att sekten i vissa avseenden t. o. m. står till höger om socialdemokratin har vi i denna broschyr uppvisat. Vi skall ytterligare i några punkter understryka detta påstående:

- 1) När den kompakta sillénmajoriteten i Gruvs avdelning 12 i Kiruna 1930 genomförde det mondistiska tvååriga nederlags förslaget, vilket innebar en lönereducering av cirka 2.000.000 kronor under loppet av två år för Kiruna arbetare, gick sillénarna längre i lönedpressning än t. ex. reformisterna och fackföreningsbyråkratin ännu gjort. Reduceringen, som fackföreningsbyråkratin inom Metall påtvingade verkstads- och järnbruksarbetarna, uppgick till omkring 10.000.000 kronor om året. Denna reducering fördelades på 65.000 arbetare. Sillénarnas reducering i Kiruna på högst 2.000 varav framgår, att sillénarnas lönesänkning överträffar reformisternas flera gånger om beräknat pr. arbetare.
- 2) När sillénledaren Gustav Svärd i Oskarshamn motionerade om 28.750 kronor till hyresbidrag åt arbetslösa att utbetalas *enligt arbetslöshetskommissionens föreskrifter*, medan

socialdemokraten Olsson vid samma sammanträde föreslog 35.000 kronor till samma ändamål, hamnade sillénaren till höger om socialdemokraten. Till saken hör, att summan, som sillénaren Gustav Svärd föreslog, var alldeles för liten för att betyda verklig hjälp åt de arbetslösa.

3) När sillénaren Anders Nilsson, Bergvik skrev till länsstyrelsen och uppfordrade denna att tillämpa strejkbrytardirektiven på 23 fackligt organiserade arbetare, så gick han längre i hänsynslöshet än t. o. m. vad socialdemokraterna gått mot de arbetslösa.

4) Det socialdemokratiska partiets ordförande hr. Per Albin Hansson förklarade vid ett valmöte 1928 att han föredrog att en kommunist valdes framför en högerman. Sillénarna föredrager högermän och fascister framför arbetare ifall dessa tillhör Sveriges Kommunistiska Parti eller det socialdemokratiska partiet. Även härvidlag står sillénarna till höger om den reaktionära socialdemokratin.

5) Då sillénarna Alfred Pettersson, Kramfors, Albin Näsman, Matfors och Lars Asplund, Ulfvik vid Pappers avtalskonferens uraktlät att rösta mot lön reduceringen, då flera soc.-dem. och partilösa röstade på Henning Carlssons förslag, hamnade de till höger om sossarna.

Det anförda är endast några stickprov på sillénsektens djupa förfall. En rörelse, som säger sig företräda arbetarklassens intressen uppvisar i sin praktiska verksamhet, att den till hundra procent i avgörande frågor bekämpar samma klass intressen. Under dylika förhållanden är det en allmän plikt ur revolutionär arbetarsynpunkt, att kampen skärpes mot denna avart av arbetarrörelse liksom vi med kraft och energi kämpar mot det mondistiska klassarbetet, socialdemokratens borgerliga politik, L.O:s strejkbryteriverksamhet o. s. v.

SILLÈNERIET BEREDER MARK FÖR FASCISMEN

Sillénsektens söndringsarbete inom arbetarklassen, då den hetsar den ena arbetaren mot den andra, kommer, ifall icke arbetarna och det fattiga jordfolket sätter effektivt stopp härför, att bli ödesdiger för hela klassen. Se på Tyskland. Där har socialdemokratin kraftigt sekunderad av Kominternsektionen jämnat vägen för fascismen. Sillénarna i Tyskland har stämplat som ”socialfascister” samtliga arbetare, vilka icke tillhört Kominternsektionen. Resultatet! En djup och oöverkomlig klyfta har uppstått mellan de arbetare, som tillhör sillénsektionen samt de som tillhör andra arbetarorganisationer — politiska och fackliga. Sillénarna har drivit det så långt, att det under framförallt det senaste året icke varit sällsynt, att arbetare begått fysiskt våld mot andra arbetare. Fiendskapen mellan arbetarna har genom denna sillénpolitik blivit allt bittrare. Arbetare har varit beredda att med dolken i högsta hugg ränna den in i ryggen på sina klasskamrater. Så långt har det gått. Sillénarna bär huvudansvaret för detta ur arbetarsynpunkt bedrövliga tillstånd.

Under tiden sillénarna i Tyskland inriktat sin verksamhet på att bekämpa arbetarklassen, splittra de fackliga organisationerna, förolämpa och beljuga de arbetare som varit

organiserade i den kommunistiska oppositionen, det socialdemokratiska partiet och i de av reformisterna behärskade fackföreningarna, har nationalsocialisterna (fascisterna) utnyttjat läget till att genom grov demagogi vinna stora skikt av arbetarklassen att stödja deras rörelse. Vid de under senare tid förrättade valen i Tyskland härstammar en mycket stor del av nationalsocialisternas röster från arbetare och fattigt småfolk. Folk som av socialdemokratins samförståndspolitik och sillénarnas stormskäll mot allt och alla inom småfolket drivits över till fascismen. Sillénarna har hjälpt den reaktionära socialdemokratin att jämna vägen för arbetarklassens bittraste fiender — fascisterna. Den fascistiska diktaturen i Tyskland kan tacka socialdemokratin och sillénarna för att den kommit till makten. Den anklagelsen kan de aldrig fria sig från. Det är en upprörande tragedi som utspelats mitt framför våra ögon.

I Sverige sticker fascismen också upp huvudet. Det vore ett stort politiskt fel att undervärdera den fascistiska rörelsen. Denna har i Tyskland gjort en stormande frammarsch. Även om läget i Tyskland är ett helt annat än i Sverige så har vi detta till trots att även här räkna med en kraftig fascistisk framryckning såvitt *icke fascismen bjudes motstånd av enhetlig kampfront från arbetarklassens sida*. Att stoppa fascismens framryckning tillbakaträngd och förinta densamma, kan endast ske genom skapande av en bred antifascistisk front bland de breda arbetarskikten och det fattiga jordfolket. De strävanden, som utmynnar i splittring av arbetarfronten, ställande den ena arbetaren mot den andra, medverkar till fascismens seger. Då sillénsektens huvuduppgift är, att hjälpa socialdemokratin och fackföreningsbyråkratin att splittra arbetarklassen är den även vägröjare för fascismen här i landet. *Detta är viktigt att alla arbetare har i minnet.*

Mot denna sillénsektens brottsliga trafik ställer Sveriges Kommunistiska Parti parollen: *arbetarsamling till kamp mot fascismen och reaktion för industriarbetarnas och det fattiga jordfolkets intressen.*

Det är din plikt kamrat, att sprida kännedom om sillénsektens fascistiska karaktär och hur den genom sin verksamhet underlättar fascismens framträngande här i landet.

KLASS MOT KLASS ELLER ARBETARPARTIET?

Sillénsekten har icke endast genom sin verksamhet dragit försorg om isolering från arbetarklassen. Den bemödar sig också, att genom en fascistiskt betonad beteckning vid valtillfällen avskilja sig från de breda arbetarmassorna. Därför har sekten anammat kartellbeteckningen: Klass mot klass. Denna innehåller inget för arbetarklassen karaktäriserande. Fascisterna kan utan betänkligheter acceptera samma beteckning. Ja det kan alla arbetarklassens fiender då den saknar varje skynt av arbetarklasskaraktär.

Sillénsekten arbetar emellertid mycket målmedvetet på att skada arbetarklassen. Därför har sekten också antagit denna beteckning. Varje röst på kartellbeteckningen: Klass mot klass kan våra klassfiender tillgodoräkna sig. Genom att använda denna beteckning har sillénsekten hjälpt borgarklassen att placera en hel del av sina anhängare i kommunal- och stadsfull-

mäktigeförsamlingar. Fascister och högermän istället för arbetare. Det är innebörden i sektens frondering från arbetarklassen.

Vid det stundande valet kommer sekten att genom sitt uppträdande medverka till att invälja klassfiender i riksdagens andra kammare istället för arbetare. Överallt där det skall väljas t. ex. 5, 7, 9 eller 11 riksdagsmän kan t. o. m. en enda röst bli avgörande för om sista mandatet vid fördelningen skall tillfalla arbetarkartellen eller borgarkartellen. Och alltid kan sekten få ihop några röster i de flesta valkretsarna. Därför är det oerhört utmanande mot arbetarklassen att uppträda såsom sekten gör. andra sidan måste det klargöras för alla arbetare, att varje röst på sillénsektens kartellbeteckning: Klass mot klass, betyder en röst åt våra klassfiender. I den mån vi lyckas sprida kännedom härom i vidaste arbetarkretsar, ju mindre skada kommer sillénsekten att kunna tillfoga arbetarklassen. Därför varje man och kvinna tillhörande det arbetande folket: *Hjälp icke våra klassfiender genom att rösta med sillénsektens kartellbeteckning Klass mot klass.* Upplys alla arbetare och allt fattigt jordfolk, att de likaledes undandrag sig att medverka till fascisternas och högerens seger vid det stundande valet genom att rösta med sillénsekten.

ARBETARPARTIET KOMMUNISTERNA

Sveriges Kommunistiska Parti vill bevara varje arbetarröst åt arbetarklassen och därför deltar partiet i valet under kartellbeteckningen: Arbetarpartiet och partibeteckningen Kommunisterna. Vi ser heller en arbetare även om han tillhör det socialdemokratiska partiet vald än en fascist. Men vi slåss för att få valt så många kommunister som möjligt. Men våra överskotts-röster i den mån vi erhåller dylika tillfaller icke våra klassfiender. Så blir emellertid fallet vid röstning med kartellbeteckningen: Klass mot klass. Även om socialdemokratin bedriver reaktionär politik, så står dock de representanter som väljes av arbetarna mera under arbetarklassens kontroll än t. ex. högermän och fascister, som hjälpes in i riksdagen av sillénarna.

Skärpt kamp mot sillénieriet i alla dess former betyder ett stärkande av klasskrafterna, en sammansvetsning av den revolutionära kamp fronten, det betyder skärpt kamp mot våra klassfiender. Rösta därför med:

Arbetarpartiet KOMMUNISTERNA

Lästips

Mer av Emil Andersson:

[Leninistisk fackföreningspolitik](#) (1930)

[Fakta i massakonflikten](#) (1932)

[Spanien i revolution. Vad lär oss den blodiga kampen för demokratin?](#) (1936)

Om SKP(Kilbom)/SP:

Bernt Kennerström: [Mellan två internationaler - Socialistiska Partiet 1929-1937](#)

Anders Hagström och Thomas Rahmberg: [Bidrag till diskussionen om Socialistiska Partiet](#)